

měńony (Př. 18, 2. 3). Wošebně pač deje te kščasne wošebnosći našhogo Boga ten grunt našhogo dowěrena busch, ako jogo Boža šhogomož, sa kotarejuž won možny jo, bžes měry zyniš huškej šhogo, zož my pšchošymy abo rošmějomy (Ephes. 3, 20); dalej jogo dobrošč a smilnosć, sa kotarejuž won sa našho lepsche še starasch zo, rowno ako won take sa šwojeju mozu zyniš možo. „Pšcheto Bog ten Kněs jo šlyńzo a scžit, ten Kněs dajo gnadu a zescž; won něbužo niž dobrego dasch brachowasch tym bogabojasnym,“ zejo Dawid (Př. 84, 12). My dejmy našho dowěrene šałožyšch na tu Božu wěrnosć, sa kotarejuž won wěru žaržy nimerne a hynazej ňamožo, ako šwoje slubeņa dopońišch. Won jo nam slubił a gronił: „Sa ňoť šchi spusćežišch daniž škomužišch!“ a my možomy š kobodně gronišč: „Ten Kněs jo moj pomožnič, a ja ňoť še bojasch, zo bužo mě žloweč zynišch?“ (Ebr. 13, 5. 6.) My dejmy našho dowěrene šałožišch tež na jogo mudrosć, sa kotarejuž won našchu pšchawu gluznosć stawně pšched wozyma ma, a te nejlepsche šřednosći k tej šamej hušwolijo, Pšcheto podla ňogo jo mudrosć a mož, rada rada a rošym (Šiob 12, 13). Kněs Zebaoth! deče tomu žlowekoju, kenz še na tebe spusćeža!

Ša twarim na jog gnadu,
 Won dama dobru radu,
 Pšched šlym mě šwarnujo;
 Šaž wožim po jog woli,
 Niž něščkože šče boli;
 Zož dobre mě, won dama šcho.

II. We zom pač hobstoj to dowěrene na Boga?